

Двоповня. Судні дні в Кабірії. Том 2

КУПИТИ

Коли світ поглинає темрява, істина стає твоїм світлом.

- Друга книга трилогії
- Роментезі, натхненне українськими оповідками про дводушників

Найбільший страх Ріни справдився: вона опинилася сам на сам із Натаїром, замкнена в чорних холодних стінах Лавариску. Допомоги від Корвіна чи Івейла чекати не варто: перший, найімовірніше, загинув, а другий зрадив її.

Сила гасне в крові Ріни. Над вересовою пусткою лунають нестримний спів Морани й дитячі крики, які змушують дівчину божеволіти. Мойри от-от протягнуть їй чорну нить, і Ріна прагне її отримати. У теперішній реальності - темній, заплутаній, сповненій небезпек, інтриг і зрад, - їй потрібно розібратися, що ж є правдою, змиритися з новою дійсністю та прийняти свою долю.

Секундна стрілка відраховує останні миті. Залишається лише припускати: чи до часу, коли Ріна здобуде свободу, або ж до судного дня, який стане для неї останнім.

Розділ 1

Два багряних місяці

Тіло Севастіана, другого із сім'ї альфи, наслідного князя Невриди, лежало у погребальному човні, загорнуте в чорну вовчу шкуру, яку він скинув у ніч ініціації. Вовча шкура Севастіана була справді величезною — саме враз для його звіриної душі, яка теж очікувала свого часу, аби поринути слідом за людською душею до Царства Мора.

Тіло наслідного князя було покладено на м'яку постільку з густих хвойних і дубових гілок та лишайнику. Його бліде, ніби вкрите снігом, обличчя здавалося іще блідавішим, обкладене шарлаховими пелюстками маків.

У його застиглих холодні руки був вкладений меч Симургів, що слугував наслідному князеві вірою і правдою довгі роки, та який не порятував господаря останнього разу. На ідеально начищеному лезі відбивалися два важких, таких само блідавих, як шкіра покійника, місяці.

Першою до човна наблизилася Лія. Вона увійшла у воду, змочивши поділ чорної сукні. Княжна ступала водою, не зводячи з Севастіана очей, намагаючись запам'ятати кожен рису його обличчя. Навіть тепер, у мить, коли Севастіан мав от-от упокоїтися, брови його були насупленими, гострі вилиці — напруженими.

Лія торкнулася щоки брата. Подушечки пальців обпекло, коли княжна не відчула звичного тепла. Вона схилилася над ним і поцілувала у чоло. На груди брата вона поклала чорну троянду.

— Пробач мені, будь ласка, — прошепотіла йому у вухо. — Я клянуся, що виправдаю твою жертву.

Лія востаннє взяла Севастіана за руку і відпустила, лише коли поруч з'явився Корвін і ледь відчутно потиснув її плече.

— Ти впораєшся, Лукреціє, — шепотав він, відводячи її до Івейла, що обійняв доньку радше машинально, не помічаючи навкруги ні її, ні когось іншого.

Корвін підійшов до човна. Він схилив голову та довго так стояв, зціпивши перед собою руки.

— Ми могли б потоваришувати, — Корвін вичавив кривувату усмішку. — Можливо, в наступному житті, братику.

Слідом за князем Саверу вишикувалася довга процесія з членів князівських сімейств та глав невридійських кланів. Не було лише князя Мадія та його сім'ї. Відповідно до офіційного листа їхня родина була змушена неочікувано відплисти до імперії Сонць у зв'язку з невідкладними політично-економічними потребами, та правда читалася між рядків. Вони відчували, що у день поховання не зможуть дивитися в очі ні Івейлові, ні Лії. Ведмеді відчували також і те, що і вовки їхніх встидливих очей бачити не бажали.

Ален, князь Алазони, голова клану оленів, навпаки, прибув на церемонію поховання раніше за всіх. І тепер стояв позаду Івейла, щільно стиснувши уста. Він невідривно дивився князеві на потилицю і важко дихав. До човна Севастіана він не підійшов. Ніхто князеві тим не дорікнув: спостерігати смерть спадкоємця того, хто з дитинства був твоїм другом — не найлегше випробування.

Найбільш уважні помітили, як тричі рука оленя здіймалася і безвільно падала, ніби князь хотів ухопити Івейла за лікоть. Втримати його чи втриматися самому — невідомо.

— Кара звершиться, — прошепотів він, та Івейл його не почув, як не чув того дня нікого.

Князь Ален відступив, гублячись у мовчазній юрмі.

Замикав процесію Клавдій. Дружини із ним не було. Хтось міг би обуритися такою зневагою, а хтось — поспівчувати горю м'якосердої жінки, але і першим, і другим було байдуже.

— От і настав кінець правлінню Івейла, — неголосно промовив він, схилившись над тілом племінника. — Втім, хоч оженись ти, хоч парубкуй, на тобі цей рід усе одно увірвався б.

Останнім до човна підійшов Фелан. Він в обличчя Севастіана не вглядався. Не здіймаючи очей, кинув у човен в'язань з акації, яку Лія змусила розпуститися спеціально для нього, лаванди та гіацинту, а тоді обернувся і широким кроком перетнув берег ріки та зник за спинами Лії та Івейла.

Князь Невриди ніби пробудився від сну, коли Лія м'яко торкнулася його руки.

Він став коло човна, збираючись з духом, аби поглянути в обличчя синові. Здійняти на нього погляд було для князя так само важко, як колись відвести його від тіла дружини, яке вже охопило полум'я погребального багаття. У грудях Івейла, там, де нерівно билось серце, впивалися тисячі голок, з легень вибило повітря. Він не збирався лити сліз, адже сам учив дітей ніколи не дозволяти їм литися перед чужинцями та ворогами. Та Івейл зрадив правило, варто було йому, врешті набравшись сміливості, поглянути на сина.

— Ейдель, — звернувся він до покійної дружини. — Пробач мені. Якщо колись зможеш, пробач.

Івейл вийняв із кишені жменю монет та жбурнув до човна. Востаннє поглянувши на сина, він відвернувся, аби більше ніколи його не побачити.

Корвін, варто було Івейлові підійти до човна, побачив три неясні темні фігури на протилежному березі ріки. Одна з них звела руку. І рікою, ніби водяна змія, потягнулася тонка біла нить. Друга фігура звела руку. І слідом за білою ниттю потягнулася чорна.

Біла нить оплела ноги Івейлові, та він того не помічав. Він не помічав нічого навколо, все повторюючи ім'я померлої дружини.

Чорна нить уже дісталася цього берега, уже майже торкнулася чобіт князя Невриди, та Івейл різко повернув і відійшов від човна.

Корвін обвів присутніх оком: ніхто, окрім нього, здавалося, ні фігур, ні нитей не побачив — як це завжди й бувало. Коли крук і сам поглянув на протилежний берег ріки, Мойр там більше не було.

До Корвіна підійшов той, кого князь Саверу називав братом — генерал Даннаміс, кузен, один з найближчих друзів, один із небагатьох членів зграї, що зумів зберегти людську подобу. Він виріс за спиною князя безшумно, так, що ніхто більше не відчув його присутності, навіть попри його високий зріст — він був на голову вищий від Корвіна — та широкі натреновані плечі військового.

— На півночі Невриди новий колот. Селяни вийшли на вулиці. Озброєні. Вони рухаються до Вовчого маєтку, — промовив Дан ледь чутно

Рекомендована література



[Двоповня. Остання
данина Саверу. Том 3](#)

Перейти до категорії
Фентезі



КУПИТИ